

Valoarea morții lui Hristos (7)

Ne poate da moartea lui Hristos singură dreptul de a intra în cer?

Dirk Schürmann

© SoundWords, Online începând de la: 27.09.2018, Actualizat: 27.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 1 Petru 3.18; Evrei 12.22-24; Efeseni 2.13,18; Evrei 10.19-22; Coloseni 1.20-22; Apocalipsa 7.9-14; Apocalipsa 5

Introducere

În anumite cercuri reformate și neo-puritane există ideea că moartea lui Hristos singură nu este suficientă ca să ne dea dreptul la cer. Pentru aceasta ar fi necesară ascultarea activă din partea Lui în împlinirea Legii. Așa se spune de exemplu la Molyneux:

În cuvinte simple: Ști tu că deasupra ușii cerului stă scris: „Fă aceasta și vei trăi”? Ști tu, că, dacă un om a fost curățit de păcatele lui în sângele lui Hristos și a fost sfințit prin Duhul lui Dumnezeu, el nu poate merge în cer? El mai are nevoie de altceva. El trebuie să aibă o ascultare desăvârșită. Cerul depinde de o ascultare desăvârșită, și nu de una negativă. Dumnezeu a zis lui Adam: „Fă aceasta și vei trăi”. El a eșuat. Tu trebuie să oferi o ascultare desăvârșită, dacă vii la Dumnezeu. Ai primit tu această ascultare? Ea este ascultarea activă a lui Hristos. Nu sunt suferințele Sale. Acestea au anulat păcatele. Nu este Duhul Său. Acesta sfințește inima. Este ascultarea Lui desăvârșită. Ascultă¹: „Prin ascultarea Sa robul meu cel drept va îndreptăți pe mulți.”²

Vrem în continuare să verificăm această teză pe baza unor locuri diferite din Biblie.

1 Petru 3.18

1 Petru 3.18: Hristos, de asemenea, a suferit o singură dată pentru păcate, Cel Drept pentru cei nedrepti, ca să ne ducă la Dumnezeu; fiind omorât în trup, dar făcut viu în duh.

Această „o-singură-dată-suferință” pentru păcate, pe care a îndurat-o Cel Drept pentru cei nedrepti, nu a avut loc în viața Sa, ci la cruce, „omorât în trup”. Acolo El a îndurat tot ce au pricinuit păcatele noastre. Prin aceste suferințe El ne-a dus la Dumnezeu. El a ocupat locul nostru înaintea lui Dumnezeu și a îndurat ce meritam noi și păcatele noastre, pentru ca noi să putem ocupa locul înaintea lui Dumnezeu, care era demn de El, în loc să avem parte de chinul veșnic, pe care de fapt se cuvenea de drept să avem parte pentru păcatele noastre.

Evrei 12.22-24

Evrei 12.18,22-24: Voi nu v-ați apropiat de un munte care se putea atinge ... ci v-ați apropiat de Muntele Sionului și de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii de îngeri, de adunarea în sărbătoare și de Biserica celor întâi-născuți, care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor drepti făcuți desăvârșiți, de Isus, Mijlocitorul legământului celui nou, și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel.

Apostolul prezintă aici un contrast între Lege și Evanghelie și arată că noi – fără să trebuiască să așteptăm până când noi vom fi realmente glorificați – suntem deja acum în posesia tuturor binecuvântărilor numite aici. Dreptul nostru la ele este deja acum absolut. Prin credință le

putem primi deja acum. Inclus în acestea este faptul că noi am venit la „Dumnezeu, Judecătorul tuturor”. Ca Judecător, El ne-a primit deja acum și ne-a spus bun venit în prezența Sa, și aceasta pentru totdeauna. El putea face aceasta, nu pentru că noi am venit la Isus, Cel care a împlinit în chip desăvârșit Legea, ci pentru că noi am venit la Isus, Mijlocitorului legământului celui nou, și la sângele Său vărsat, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel.

Efesenii 2.13,18

Efesenii 2.13,18: Dar acum, în Hristos Isus, voi care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos ... căci prin El și unii și alții avem acces la Tatăl, printr-un singur Duh.

După ce apostolul Pavel a vorbit despre îndepărtarea de Dumnezeu, în care toți oamenii erau din punct de vedere moral departe de Dumnezeu, el vorbește și despre îndepărtarea mai mare a națiunilor de El, ca apoi să arate că noi am fost aduși acum în apropierea lui Dumnezeu. Și prin ce am fost aduși? Prin sângele lui Hristos, și nu prin împlinirea în chip desăvârșit a Legii prin Hristos! Cum arată acest a-fi-adus-aproape arată versetul 18: „Acces la Tatăl, printr-un singur Duh”.

Evrei 10.18-22

Evrei 10.19-22: Astfel, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o deplină libertate să intrăm în Locul Preasfânt, pe calea cea nouă și vie pe care El ne-a deschis-o prin perdeaua dinăuntru, adică prin trupul Său, și fiindcă avem un Mare Preot peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu o inimă curată, cu o deplină siguranță a credinței, cu inimile stropite și curățite de o conștiință rea și cu trupul spălat cu o apă curată.

Ce mare bucurie este să știi că Dumnezeu voia să ne aibă aproape de Sine Însuși, că pentru aceasta El a pregătit chiar și calea, prin aceea că în moartea lui Hristos El a rupt perdeaua de despărțire, pentru ca noi să putem veni la El. Da, El ne îndeamnă chiar să venim la El: „să intrăm”. El poate face aceasta în concordanță cu sfințenia Lui. De ce? Pentru că Hristos a împlinit Legea? Nu! Este „prin sângele Său”! Deci noi avem deja astăzi aceeași apropiere, aceeași primire, aceeași libertate de acces la Dumnezeu, așa cum o vom avea în curând în cer. Desigur măsura, în care noi realizăm aceasta, este astăzi mult prea mică în comparație cu ceea ce vom avea parte atunci.

Cum a fost deschis acest drum pentru noi, aceasta ne arată detaliat capitolul 9. Acolo ne este arătat mai întâi, că în timpul Legii „drumul spre Locul Preasfânt nu era încă deschis atâta timp cât își mai avea locul său cortul dintâi” (Evrei 9.8). Apoi citim despre schimbarea pe care Hristos a făcut-o: „Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din creația aceasta, și a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul Preasfânt ... cu însuși sângele Său, după ce a dobândit o răscumpărare veșnică” (Evrei 9.11,12). Și apoi versetul 24 ne arată că acest Loc Preasfânt este cerul: „Căci Hristos n-a intrat într-un Loc Preasfânt făcut de mâini omenești, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu.”

Aceasta este calea, pe care Dumnezeu ne invită în capitolul 10 să urmăm pe Hristos în Locul Preasfânt, o cale care se sfârșește direct „înaintea lui Dumnezeu”. Această cale ne-a deschis-o Hristos prin sângele Său, așa cum ne arată modelul marelui preot din vechiul legământ. Însă la Hristos era vorba de „însuși sângele Său” (Evrei 9.12).

Cât de mult a onorat tronul lui Dumnezeu sângele lui Hristos! Cât de mult ne-a vestit El valoarea lui! Da, Dumnezeu Însuși ne invită să venim la El, deoarece acest sânge este pe tronul lui Dumnezeu, așa cum atunci marele preot stropea sângele țapului pe capacul ispășirii (Leviticul 16), care în timpul acela simboliza tronul lui Dumnezeu. Cât de clar devine că este un drept pentru noi să intrăm prin credință în cer, pentru ca acolo să aducem adorare în Duhul! De aceea este clar că tăgăduirea faptului că acest sânge are putere să ne dea drept la cer este o desconsiderare gravă a privilegiului minunat, pe care acest sânge l-a dobândit pentru noi. Dar nu numai aceasta: se subapreciază și faptul cât de mult și Dumnezeu Însuși a fost glorificat prin acesta.

Coloseni 1.20-22

Coloseni 1.20-22: ... și prin El să împace toate lucrurile cu Sine, atât lucrurile de pe pământ cât și lucrurile din ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui. Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași în gândirea voastră, prin fapte rele, El v-a împăcat acum în trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă prezinte înaintea Lui sfinți, curați și fără vină.

În acest verset este vorba de primirea definitivă în glorie, când noi cu trupuri glificate vom apărea acolo. Și noi vedem, că este aceeași bază ca și cea pentru poziția pe care noi o avem deja acum pentru aceasta, care ne creează premisa – „prin sângele crucii Lui”, „în trupul Lui de carne, prin moarte”, și nicidecum împlinirea Legii prin viața Lui pe pământ.

Apocalipsa 7.9-14

Apocalipsa 7.9-14: După acestea am văzut: și iată o mulțime mare, pe care nimeni nu putea să o numere, din orice națiune și seminții și popoare și limbi, stând înaintea tronului și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, și cu ramuri de palmier în mâinile lor. Și strigau cu glas tare, spunând: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe tron, și a Mielului!” Și toți îngerii stăteau în jurul tronului și al bătrânilor și al celor patru făpturi vii; și s-au prosternat înaintea tronului și s-au închinat lui Dumnezeu, spunând: „Amin! Binecuvântarea și gloria și înțelepciunea și mulțumirea și onoarea și puterea și tăria fie ale Dumnezeului nostru, în vecii vecilor! Amin “. Și unul dintre bătrâni a răspuns, zicându-mi: „Aceștia, care sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt și de unde au venit?” Și i-am spus: „Domnul meu, tu știi”. Și mi-a spus: „Aceștia sunt cei care vin din necazul cel mare și ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului.”

În pasajul acesta suntem așezați direct înaintea tronului lui Dumnezeu, unde vedem stând sfinți mântuiți. Ei preamăresc pe Dumnezeu și pe Miel – acesta este Hristos, Cel care a murit pentru ei – pentru gloria mântuirii, pe care ei au primit-o. Răspunsul unui bătrân la întrebarea „Aceștia, care sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt și de unde au venit?” arată clar de unde

au ei dreptul să stea înaintea lui Dumnezeu în glorie: „Ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului.” Numai sângele lui Hristos le dă acest drept.

Apocalipsa 5

Apocalipsa 5: Și am văzut în mâna dreaptă a Celui ce stătea pe scaunul de domnie, o carte scrisă pe dinăuntru și pe dinafară, pecetluită cu șapte peceti. Și am văzut un înger puternic, vestind cu glas tare: „Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecetile?” ... Și în mijlocul scaunului de domnie și a celor patru făpturi vii și în mijlocul bătrânilor, am văzut stând în picioare un Miel. Părea înjunghiat și avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise pe tot pământul. El a venit și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce stătea pe scaunul de domnie. Când a luat cartea, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au aruncat jos înaintea Mielului ... Și ei cântau o cântare nouă, zicând: „Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecetile, căci ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice popor și din orice neam. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru și ei vor împărăți pe pământ.” M-am uitat și, în jurul scaunului de domnie, în jurul făpturilor vii și în jurul bătrânilor, am auzit glasul multor îngeri; și numărul lor era zeci de mii de zeci de mii și mii de mii. Ei ziceau cu glas tare: „Vrednic este Mielul, care a fost înjunghiat, să primească putere, bogăție, înțelepciune, tărie, cinste, slavă și binecuvântare!” Și pe toate făpturile care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare și tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicând: „A Celui ce stă pe scaunul de domnie și a Mielului să fie binecuvântare, cinste, slavă și stăpânire în vecii vecilor!” ...

În acest capitol vedem Mielul ca înjunghiat stând în mijlocul tronului. Și este ca un semnal pentru toți locuitorii cerului, și în cele din urmă întreaga creație se unește: când Mielul a luat cartea, toți preamăresc dreptul Lui la titlul, să deschidă cartea, și preamăresc demnitatea Lui ca *Mielul ca înjunghiat*, aceasta înseamnă, ca Acela care a suferit și a murit pentru gloria lui Dumnezeu. Astfel, locul Său pe tron, precum și partea sfinților glorificați, care au fost răscumpești pentru Dumnezeu prin sângele Său, și dreptul Său la tot ce este în cer și pe pământ, sunt atribuite valorii morții Sale ca jertfă. Și aceasta ne este făcut cunoscut nu numai prin caracterul pe care Hristos Îl ocupă aici ca Mielul „ca înjunghiat”, ci ne este mărturisit direct prin ceea ce bătrânii, oștirile de îngeri și în cele din urmă întreaga creație exprimă. Bătrânii cântă: „*Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecetile, căci ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău*”, și oștirea mare a îngerilor strigă: „*Vrednic este Mielul, care a fost înjunghiat, să primească ...*”, și întreaga creație pronunță cu cântarea ei de laudă dreptul *Mielului* la acest titlu, prin care El va primi binecuvântare, cinste și slavă. Deci aici demnitatea și dreptul la locul și titlul cel mai înalt din cer sunt atribuite valorii jertfei Mielului lui Dumnezeu. Și acest loc și titlu din cer întemeiat pe valoarea jertfei slujește pentru:

1. Să împăce toate lucrurile din cer și de pe pământ cu Dumnezeu (Coloseni 1.29);
2. Să îndepărteze din creație întinarea adusă de păcat (Evrei 9.23-24);
3. Să reabiliteze totul pentru Dumnezeu și să le facă parte de binecuvântare.

Această mărturie o dă Dumnezeu – prin aceea că El dă Mielului cartea. Această mărturie o

dau cei răscumparați (simbolizați prin bătrâni). Această mărturie o dă oștirea îngerilor și creația întregă. Și toate acestea au loc înaintea tronului lui Dumnezeu.

Adnotare

[1] Molyneux se referă aici la Isaia 53.11. Însă o traducere corectă a textului spune cu totul altfel: „Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel drept va învăța pe cei mulți în dreptate.” Cuvântul ebraic *dagath* nu poate fi tradus altfel decât prin „cunoștință”.

[2] Dintr-o predică ținută în Exeter Hall, 18 iulie 1858; vezi J.N. Darby, „The Righteousness of God“ în *The Collected Writings of J.N. Darby*, vol. 7, pag. 266.

Tradus de la: [Der Wert des Todes Christi \(7\)](#)

Gândurile acestea descind dintr-o scriere anonimă din secolul 19: „Justification and Acceptance”.

Traducere: Ion Simionescu